

VINCULUM

Drazi,

Dnešní zpráva je smutná. Opustil nás **P. Ladislav Dittrich**, salesián, opravdový pilíř našeho Střediska. Dnes vůbec nevím, jak toto VINCULUM vyjde. Text jsem vždy posílal do Říma a byl to On, kdo ho přepisoval na blánu, rozmnožoval a rozesílal.

Uvědomuji si, že nejsem schopen popsat vše, čím se On zasloužil o náš exil a naši církev ve vlasti. To ví totiž jen Pán Bůh sám. Tento profesor pedagogiky, který mohl v nějakém salesiánském ústavě žít klidným životem a těšit se z obliby a později z úspěchu svých žáků, zřekl se svého postavení a stal se pokorným služebníkem všech. Snad většina z nás si ho dovede ještě představit tam v balírně našeho Střediska v budově Nepomucena, kde s panem Oplakalem připravoval a pak rozesílal stovky. ba tisíce balíčků náboženských knih, které tišily hlad po Božím slově našich pronásledovaných krajanů - mnozí na to ještě dnes s vděčností vzpomínají. Jak se staral o tisk naší literatury, tahal a vozil balíky našich knih a časopisů, v opravdové nezištné službě, v chudobě skutečně evangelijní. Nikdy jsem ho neviděl netrpělivého, vždy byl usměvavý, ochotný, připravený dělat druhým radost. To pokračovalo i po přestěhování do Poutního domu na Via delle Fornaci. Domovník, údržbář, vrátný - a přitom vždy kněz schopný vžít se do situace druhého a inteligentně mu poradit a pomoci. Ano, kde bylo třeba pomoci, tam byl vždy k dispozici. Jinak žil ale ve skrytosti. Mnozí z těch, kterým pomohl, snad ani neznali jeho jméno.

Po listopadu 89 mu bylo ještě možné navštívit své rodiště, ale byla to návštěva jen krátká. Jeho místo bylo v Římě. Snad jeho spolubratři salesiáni vylíčí lépe celé to dobrodružství jeho života, od útěku za hranice po vysvěcení na Sicílii, i poslední měsíce před jeho smrtí. Pán si ho chtěl očistit utrpením, které prožíval opět ve skrytosti, bez jakékoli okázalosti. Rakovina se začla prý hlásit někdy v adventě, a On svou kalvárii prožíval, jak mi bylo řečeno, s Pannou Marií. Jeho stav se zhoršil v mariánském měsíci máji, a Pán si ho povolal v druhou říjnovou sobotu, v týdně Panny Marie růžencové. Kolik vytrpěl, to ví opět jen Bůh sám. Já jsem nějaký týden před jeho smrtí volal do římského Velehradu, a telefon vzal On- už asi z vozičku. Ptal jsem se ho, zda moc trpí - on jen tak, zřejmě s bolesným úsměvem, odpověděl, že to ještě jde. "Jestli tenhle kluk není v nebi," řekl jsem si po jeho smrti, "tak už tam nebude nikdo". Ale poněvadž dle Božího příslibu doufám, že je tam místo i pro nás, tak si ho jinde nedovedu představit. Takle žijí a umírají svatí. On prý své utrpení prožíval s Pannou Marií - a jeho život byl opravdu mariánský. Ve skrytu, v tichosti, v sebeobětování. Pohřeb měl - jak je v Itálii zvykem - třetí den po smrti, v pondělí 13. října v bazilice Božského Srdce nedaleko římského nádraží Termini, v kostele zbudovaném sv. Donem Boskem. Pohřben byl v salesiánské hrobce v Guidonii nedaleko Tivoli u Říma.

Měl bych říct, abychom se za něho modlili? Jistě by se to hodilo, ale já si ho pořád už představuji v tom nebi. Mši sv. jsem za něho přesto obětoval a doporučuji to i všem vinkulistům - nakonec to byl On, kdo kontroloval, zda tuto naši povinnost plníme.

Umře-li v Římě jeden kardinál, říká se, že ostatní nemají klid, dokud se neobjeví ještě zprávy o smrti dalších dvou. Prý předstupují k Božímu soudu po třech. My jsme skromnější, a proto nám musí stačit (doufejme, že se nespletu, o žádné další prenotaci nevím) jen dvojice. Tím druhým, kdo zaklepal na vrata věčnosti, byl

Mons. Jaroslav Kubovec. + 22.10.97

Byl o pár let starší než Láďa (dával bych mu tak 78-79 let), přesná data přinesou časopisy lépe vybavené), a zesnul o jedenáct dní později, 22 října ve Švábsku (diecéze Rottenburg-Stuttgart), kde žil po skoro celý čas svého exilu. Pohřbili ho 27. 10. v Durrenwaldstetten, farnosti, která se po mnoho desetiletí stala jeho domovem.

I Jaroslava mnozí z nás - zvláště těch starších - znali. Byl to pravý Chod, vysoký aspoň dva metry, starý poctivec. Teologii vystudoval v Nepomucenu, uvázl tam během války, vysvěcen byl v Římě v roce 1945. Po návratu do vlasti pracoval na Plzeňsku, brzy se ale rozešel se soudruhy a byl nucen uprchnout, aby unikl zatčení. V prvních letech se staral duchovně o své spoluuprchlíky, pak zakotvil ve Švábsku, ale o naše lidi se staral dál, takže proti němu kula pikle a snad i připravila jakýsi atentát čss. špionáž. O naše věci se vždy velmi zajímal a podle svých možností je podporoval. V létě 1968 pozval do své farnosti pana kardinála Berana, aby mu tam posvětil obnovený kostel. To byl vlastně poslední kardinálův slavnější liturgický úkon. Odtamtud ho totiž Mons. Kubovec zavezl na prohlídku do nemocnice v Ulmu, kde lékaři zjistili pokračující rakovinu a nařídili brzkou operaci, která se pak uskutečnila ve Stuttgartu 5. srpna. Mons. Kubovec pak zařídil u "svých" předobřích řeholních sester v nedalekém Neudorfu pro otce kardinála rekonvalescenční pobyt.

I na otce Jaroslava tedy vzpomeneme v modlitbách a jistě rádi za něho budeme obětovat i mši sv. Patřil k zakladatelům Vincula Missarum. A tak jako nás, kdo jsme ho znali vždy ochotně vítal ve Švábsku (tam je také Ellwangen), doufámže, že nás jednou také mile uvítá v domě nebeského Otce.

Pokud je nám ovšem ještě souzeno dlít na tomto světě, budeme pokračovat ve své práci. V listopadu budeme mít v Římě **valnou hromadu Střediska Velehrad**, při níž budeme muset řešit závažné problémy. Jak zaplnit uprázdněné místo po P. Dittrichovi a jak nahradit sestru Livii, které už zdravotní stav také nedovoluje pokračovat v díle, které v Poutním domě započala a s vypětím všech sil hrdinně vedla až do tohoto podzimu. Díky Bohu, že tam ještě vládne otec Vojta Hrubý, kterému zdárně pomáhá jeho spolubratr Jiří Sedláček. Ale sami na to nestačí. Jak dál? O tom budeme za pár týdnů jednat, a za to se prosím, všichni modlete.

A Pán Vás provázej svou útěchou a svým požehnáním.

Váš
+ Jaroslav Škarvada